

foreninger, saa behøvede denne Undtagelse overhovedet slet ikke at ansøres; thi ved rene gensidige Forsikringsforeninger fortaar man i Lovgivningen kun saadanne, der opkræve Aarets Skader og udbetale dem Aar for Aar helt ud. Det er det, man mener med et virkeligt og rent gensidigt Forsikringsforhold. Saa snart derimod en Forening kommer ind paa at opkræve mere, end den Aar for Aar udbetaler i Stadeserstatning, og henlægger dette mere til et Reservecfond, der dækker fremtidige Tab i mere eller mindre Grad, saa ere vi borte fra den rene Gensidighed, og saa er det, man kommer ind paa Næringsspørgsmaalet. Saa er det Forretning. Ubetinget vil altsaa efter Definitionen i § 9 enhver saadan rent gensidig Forsikringsforening være fri for Skat, men da det jo i og for sig er et meget fornuftigt Forretningsprincip: at søge at lægge lidt op til at dække mulige større Tab i kommende Tider, forekommer det Flertallet, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at sætte den Præmie paa en mindre heldig Forretningsførelse, som det vilde være at give de rene gensidige Forsikringsforeninger helt fri, men at bestaffe dem, saa snart de have gjort det fornuftige Stridt at lægge lidt hen til Reservecfond. Dette har ført til, at vi have opstillet under b. visse gensidige Forsikringsforeninger, der altsaa, selv om de ikke ere rene, dog ville blive fritagne, naar deres Virksomhed ikke strækker sig ud over et Amts Grænser, eller deres Formue ikke overstiger et vist Beløb. Det er et Støn, hvilket Beløb man her vil sætte, vi have nævnt 50,000 Kr., men at sætte en Grænse vil dog vistnok være nødvendig. Jeg har set, at det principale første Mindretal ingen saadan Grænse har og altsaa vil lade gensidige Forsikringsforeninger overhovedet være fri. Jeg skal nævne et Eksempel, som da vil falde stærkt i Øjnene. Det er et saat stort gensidigt Forsikringselskab som „Danmark“. Det er i alt Fald af Navn et gensidigt Forsikringselskab, men et overordenligt rigt Selskab, der af sine Medlemmer af sit Reservecfond kan dække en stor Del af Aarets Skade. Det turde dog vistnok ikke være rimeligt, at dette Selskab, blot fordi det kaldes et gensidigt Forsikringselskab, skulde være fri for Skat i Konkurrencen med andre Forsikringselskaber, som ikke ere gensidige, men som have en fast Præmie. Derfor tror jeg, at en Grænse maa sættes, men om dette Tal er rigtigt, om det maa sættes lavere eller højere, skal jeg ganske henstille, men jeg har gjort Rede for den Tankegang, der har ledet til Undringsforslaget Nr. 26 Litra b. Om Sparekasserne

skal jeg kun sige, at det er i Overensstemmelse med den Betragtning, som sikkert maa gøres gældende, at de Sparekasser ere fri, som virke efter Sparekasseloven med Undtagelse af dens § 11, medens de Sparekasser, som virke efter Lovens § 11 naturligvis ikke ere fri, da de bitterlig drive Næring. Endelig kommer jeg til Forslaget under Litra d, altsaa til Spørgsmaalet om andre Foreninger, Andelsforeninger, Forbrugsforeninger, Produktionsforeninger og flere lignende. Om dem gælder det samme, nemlig at saadanne Foreninger, som kunne virke inden for Foreningens egne Grænser, altsaa kun virke til Fordel for dens egne Medlemmer, ere eo ipso dermed skattefri. De ere ikke Næring. Dersom man altsaa ubeløb hele Punkt d, vilde Virkningen være den, at saadanne Andelsforeninger, Forbrugsforeninger og lignende, som kun havde Forretninger med deres egne Medlemmer, ville være fri for Skat ifølge Definitionen i Paragraffen. Nu gælder imidlertid ganske det samme, som jeg ytrede angaaende de gensidige Forsikringsforeninger, at der synes at være noget urimeligt i den skarpe Grænse, idet en saadan Forening gøres skattepligtig, saa snart blot en ubetydelig Del af deres Forretninger kommer til at omfatte Ikke-Medlemmer. Jeg henstiller derfor, om det ikke kunde findes rimeligt og billigt, om man der drog en Grænse, som dog altid vil være noget vilkaarlig, og det er da henstillet, at dersom Forretningerne med Ikke-Medlemmer ikke omfatte $\frac{1}{10}$ af hele Omsætningen, skulde Foreningerne beholde deres Skattefrihed. Jeg skal derom endvidere udtale, at i Købstadsforeningens Adresse findes det udtalt, at man fra Købstadernes Side sætter særlig Pris paa, at disse Foreninger blive beskattede. Det kan jo for saa vidt være ganske rimeligt, da de til en vis Grad konkurrere med jævnsides staaende Forretninger i Købstæderne, men jeg tror imidlertid, at hvordan man end vil stille sig, selv om man ikke vil anerkende den Regel, som er fuldstændig fastslaaet ved Loven, at rene Foreninger af den Art ikke ere Næringsdrift, vil man alligevel ikke kunne vente i Praksis at faa noget Skatteudbytte af disse Forretninger, thi det er jo en Selvfølge, at det vil være den letteste Sag af Verden for disse Foreninger: Forbrugsforeninger og Andelsforeninger af en hvilken som helst Art, at afslutte deres Aarsregnskab paa en saadan Maade, at der er enten slet intet eller kun et overmaade lille Overflud, som efter Loven kan blive skattepligtig. Altsaa under intet Vilkaar vil man kunne vente at faa noget egentligt Skatteudbytte af saa-